

א' בסיוון התשע"א - 03-10.6.2011
גליון 152

נקיים כמותכם

אם עבאס כה ברור ומפורש באשר לכוננותו האמיתיות, מדוע או מסרבים להאמין לו?
עמנואל נבון

בן עתה מתעוררת השאלה", שאל בנימין נתניהו בחוכמה בנאומו מעשה-אמן בפני הקונגרס האמריקני. "אם היתרונות של שלום עם הפלסטינים הם כה ברורים, מדוע השלום חומק מאיתנו?". תשובתו של נתניהו לשאלתו הרטורית הייתה נכונה: המנהיגות הפלסטינית תמיד סירבה, וממשיכה לסרב, לחתום על הסכם שלום שיכלול הכרה במדינה היהודית ובעצם קיומה, יהיו גבולותיה אשר יהיו. מכאן דחייתה של הרשות הפלסטינית את הצעתם של אהוד ברק ב-2000 ושל אהוד אולמרט ב-2008 להקמתה של מדינה פלסטינית כמעט בכל שטחי יהודה, שומרון ועזה. יאסר ערפאת ומחמוד עבאס אמרו "לא", מפני שהם התבקשו לזנוח את הפנטזיה של פלישה לישראל עם צאצאיהם של פליטי 1948 הערבים, מפני שהם סירבו להכיר בעבר היהודי של הר הבית, מפני שהם לא הסכימו להתחייב לסיום הסכסוך לאחר ייסוד מדינתם.

והנה שאלה נוספת. אם עבאס סירב לכונן מדינה פלסטינית בתוך גבולות שהיו למעשה זהים לאלה של קווי שביתת הנשק של 1949, מדוע שיסכים לכונן מדינה פלסטינית על שטח קטן יותר, שיאפשר לישראל גבולות בני הגנה? אלה הטוענים כי בסופו של דבר תשיג ישראל שלום, על ידי כך שתמשיך להציע לפלסטינים הצעות שהם כבר דחו פעמים רבות, מגלמים את הגדרתו של אלברט איינשטיין לאי-שפיות – "עשיית אותו הדבר שוב ושוב מתוך ציפייה לקבלת תוצאות שונות". אלה המצפים כי הפלסטינים יסכימו לגירסה גרועה יותר של זו שהם כבר דחו בעבר, כאילו משחזר את חילופי הדברים המפורסמים שנערכו בין ווינסטון צ'רצ'יל לבין לידי אסטור: "ווינסטון, לו היית בעלי, הייתי שמה רעל בתה שלך..." "ננסי, לו הייתי בעלך, הייתי שותה אותו".

הגבול שמעולם לא היה

תשובה שגרתית לשאלה זו היא כי כל מה שעל ישראל לעשות כדי להשיג שלום עם הפלסטינים הוא לחזור ל"גבול של 1967". אלא שגבול זה מעולם לא היה קיים. מה שהיה בין 1949 ובין 1967 זה קו שביתת הנשק, שעל פי דרישתה של ירדן, הוגדר במפורש בהסכמי רודוס כ"זמני". קו זה לא היה גבול ואף פעם לא נועד להיות כזה. החלטה 242 של מועצת הביטחון של האו"ם נוסחה במיוחד כך שקו שביתת הנשק לא ייהפך לגבול. אין שום בסיס חוקי ל"דרישה" מישראל לסגת לקו שביתת הנשק של 1949. אך מלבד החוקיות, הטענה כי נסיגה לקווים אלה תצמיח שלום עם הפלסטינים, נוגדת את ההיגיון. לא היה שלום לפני 1967, אם כן מדוע השבה לאחר של היסטוריה ל-1967 תביא שלום שלא היה קיים אז?

ישראל הצליחה לחלץ מאנוור סאדאת הסכם שלום (אם כי לא שלום אמיתי) על ידי נסיגה מסיני, היות שכל מה שביקש סאדאת היה לקבל את סיני (ואגב כך את נדיבות הלב הכלכלית של אמריקה שנלוותה אליו). לו כל מה שביקשו הפלסטינים היה יו"ש ועזה, הרי שנוסחת "החזרה ל-1967" הייתה עובדת גם מולם. אך היות שהם דורשים את כל פלסטין, הניסיונות הקודמים להביאם לחתום על הסכם שלום שבו הם יסתפקו במצב שהיה קיים לפני 1967 – נכשלו. הרשות הפלסטינית מלמדת ילדים פלסטינים כי יפו וחיפה ישוחררו בסופו של דבר מן הפולשים הציונים, וכי המטרה היחידה של חתימת הסכמים עם כופרים היא השגתה של המטרה הסופית: "שחרור" פלסטין כולה. המסר עובד. סקר שערך סטנלי גרינברג בנובמבר 2010 חשף כי 60 אחוז מן הפלסטינים רואים בפתרון שתי-מדינות רק שלב בהקמתה של מדינה ערבית במקומה של ישראל.

הטענה כי הפלסטינים נטשו את המטרה של "שחרור" כל פלסטין, מתעלמת ממה שהם עצמם שבים ואומרים (אמנם בערבית, יש להודות). ב-28 במאי הכריז עבאס בדוחא כי לעולם לא יכיר בישראל כמדינה יהודית, כי לעולם לא יוותר על "זכות השיבה" וכי המדינה הפלסטינית העתידית תהיה "נקייה" (או "ריקה" – תלוי בתרגום) מנוכחות ישראלית כלשהי, כולל זו של אזרחים. על פי תסריט כזה, מדינת ישראל תאבד את הרוב היהודי שלה, בעוד שהמדינה הפלסטינית תהיה "נקייה" אפילו מיהודי אחד. יהודים יהפכו מיעוט בין הים התיכון ובין נהר הירדן, וישלוט בהם רוב ערבי. אם עבאס כה ברור ומפורש באשר לכוננותו האמיתיות, מדוע אנו מסרבים להאמין לו?

מה הייתה תגובת העולם לו הכריז נתניהו כי על מדינת ישראל להיות "נקייה" מערבים? פתרון שתי-מדינות לשני עמים אינו שולל את נוכחותם של מיעוטים בשתי המדינות. הודו חולקה ב-1947, אך יש מוסלמים בהודו והינדים בפקיסטן. לכך התכוון נתניהו בנאומו בקונגרס, כשקבע כי "בכל הסכם שלום אמיתי שיסיים את הסכסוך, חלק מההתנחלויות תהיינה מחוץ לגבולותיה של ישראל". בניגוד לטענתו השגויה (או המרושעת) של

השבועון "אקונומיסט" ("[You can't make everyone happy](#)") >00080, **8** מקביעה זו לא "משתמע כי

ערים יהודיות מסוימות תפונינה". פירושה של הקביעה הוא, כי במסגרת של שלום אמת, יהיה מיעוט יהודי במדינה הפלסטינית, כמו שקיים מיעוט ערבי במדינה היהודית. או שהמדינה הפלסטינית תסכים להתיר נוכחות של מיעוט יהודי שווה זכויות, בדומה לאלה שמהן נהנים הערבים במדינת ישראל, או שזו מחוייבת לטיהור אתני, ואז יש לערוך בין המדינות טרנספר הדדי של אוכלוסיות, כפי שהציעה ועדת פיל ב-1937.

קבלת העיקרון כי חייב להיות מיעוט ערבי במדינה היהודית, אך לא מיעוט יהודי במדינה הפלסטינית, תיצור סטנדרט כפול חסר תקדים; עקרון זה ימחל לפלסטינים על חוסר סובלנותם כלפי מיעוטים, ויתמוך במשתמע ברעיון כי לערבים יש זכויות עדיפות על אלה של היהודים, על אדמה ששני העמים טוענים כי היא שלהם.